

BİZ ÜÇ KİŞİYDİK

Biz üç kişiydik. Bedirhan, Nazlıcan ve ben. Üç ağız, üç yürek, üç deli fişek. Adımız bela diye yazılmıştı dağlara, taşlara, yollara... Yusuf Hayaloğlu ile bir şiir, Ahmet Kaya ile bir şarkı olmuştuk. Mahallenin üç yaramaz çocuğuyduk. Herkesin bildiği yaramazlıkları, herkesin bildiği coşkuyla yaptık. Bazen gülle fırlatır gibi top attık camlara, bazen ilk defa görüyormuş gibi saldırdık ağaçlara. Zaman zaman şikâyetler gelirdi evlerimize. Ve çok geçmeden yasaklanırdık birbirimize; ama ne çare! Biz üç kişiydik; hiçbir çığlığın bize zincir vuramayacağını Mehmet Akif'ten bilirdik. Sonuçta, kimseler dostluğumuzun yükselişine engel olamadı. Dostluğumuz büyüdü, biz büyüdü, arzularımız büyüdü.

Büyüdük, büyüdüğçe ayrılacağımızı bile bile büyüdü. İstemedem, zorla büyüdü. Büyüdüğçe sevgiyi başka surette sevdi. Çocukça değildi artık sevginin rengi. Siyah beyaz... Film gibiydi biraz. Biz üç kişiydik ve o an itibari ile birimiz fazlaydık. Ya ben ve Nazlıcan olacaktık ya da Bedirhan ve Nazlıcan... Nazlıcan'ın başkasını sevmesi, başkasının olması ihtimal dâhilinde değildi. Buna, ne Bedirhan katlanabilirdi ne de ben. Öyle sanıyorduk, öyle inanıyorduk. Benim için aşk Nazlıcan'dı, Bedirhan için aşk Nazlıcan'dı; ama Nazlıcan için aşk neydi, bilmiyorduk.

Biz üç kişi değildik artık. Karanlık dehlizlerde kalmasını istediğimiz kelimeler dile gelmişti. Gün yüzüne çıkacağı muhakkak olan gerçek, özgürlüğüne kavuşmuştu. Nazlıcan'ın bir sorusuyla dağılmıştık. Sanki bir narin kelebek ölüsü bırakmıştı tam ortamıza. Kurşun gibi, mayın gibi tutuşarak tükendik. Ben, Nazlıcan'ı ebediyen kaybetmişim. Ah Nazlıcan, vahşi bayırların maralı! Ah Nazlıcan, saçları fırtınayla taralı! Sen de, bu kadar çabuk kaybedilecek kadın mıydın? Ah Nazlıcan, beni can evimden vuranlı!

Nazlıcan'a gönül koymuş birisi. İstikbali yükseklerde görünen, zengin bir ailenin çocuğuymuş. Her şey Nazlıcan'ın vereceği cevaba kalmış. Nazlıcan bize sordu, "Evleneyim mi?" diye... Biz boyun büktük önce, birbirimize baktık. Sonra birden atıldı Bedirhan... "Seni ben de seviyorum!" dedi. Nazlıcan gülümsedi. Hoşuna gitmişti Nazlıcan'ın. O da istiyordu; ya beni ya da Bedirhan'ı. Bedirhan konuşunca, ben sustum. Nazlıcan, "Kaybettin!" dercesine bana baktı; ben, yine sustum. Anlaşılan, Nazlıcan ikimizi de seviyordu, ikimize de âşıktı. Sadece, hangimiz daha fazla hak ediyorduk kendisini, onu merak ediyordu.

Bedirhan kadar seviyordum Nazlıcan'ı, Bedirhan kadar özlüyordum Nazlıcan'ı, Bedirhan kadar arıyordum Nazlıcan'ı; çünkü ben de, Bedirhan kadar âşıktım Nazlıcan'a. Sustum, Nazlıcan konuşmasını diye sustum. İkimizden birini seçmek zorunda kalmasını diye sustum. İkimizden birini o öldürmüş olmasını diye sustum. Sustum, Nazlıcan'ı bir çoban kavalında yitirmemek için sustum. Ateşböcekleriyle bir olup, kırpışarak bitmesin diye sustum.

Bedirhan mutluydu. Mutlanmaması için de bir sebebi yoktu. Nazlıcan onun, o da Nazlıcan'ındı. İkisi bir fidandı. Bunun inkârı da kalmamıştı. Sevgileri sadece bana değil, cümle âleme aşikârdı. Kızımıyordum Bedirhan'a. Susacağını bilsem, ben de başvururdum ilan-ı aşka. "Gözlerinin mavisinde ben olacağım!", derdim ona... "Kızıl saçlarını yalnızca ben koklayacağım! Ben yaşlayacağım başımı göğsüne! Ben seveceğim seni!" derdim. Ah Bedirhan, katran gecelerin heyulası! Ah Bedirhan, kancık insanların belası! Sen de benden bir şeyler alacak adam mıydın, konuşsana! Ah Bedirhan, yüreği kartal yuvası.

Bedirhan'la bir kere konuştuk Nazlıcan'ı. Bir kere restleştik, bir kere sözleştik bu konuda.

Ben susacaktım bir ömür; başkalarıyla konuşacak, başkalarıyla yaşayacaktım. Bir gün... Ama bir gün Bedirhan terk ederse Nazlıcan'ı, ona koşabilecek; "Sevdiğim, sevgilim ol" diyebilecektim. Bununla birlikte, söz verdi Bedirhan; Nazlıcan'ı terk ederek ne onu üzecekti; ne de beni, arkadaşının sevdiğine göz koymuş konumuna düşürecekti.

Sözümüzün üzerinden bir yıl geçmişti. Bir koca yıl dostlarımdan ayırdım. Bir koca yıl sevda sürgünündeydim. Özlemiştim onları. Bedirhan'ı da en az Nazlıcan kadar özlemiştim üstelik. Aşk, dostluğun gölgesinde kalmamıştı belki; ama arkadaşlarımla yüzü, sesi, gülüşü, aşk cüssesinde büyük bir boşluk yaratmıştı içimde. Yine de, Bedirhan'a nikâh şahitliği yaparak, bu boşluğu gidereceğimi hiç düşünmemiştim. Biz, bizi neyin ayırdığını bilsek de, bizi bilenler halimizden, ahvalimizden bihaberdi. Bu yüzden, evliliklerinde mutlaka yanlarında bulunmam gerekiyordu. Nihayetinde, birilerine göre biz hâlâ üç kişiydik.

Doğduğum, büyüdüğüm şehre döndüğümde, beni kötü bir sürpriz bekliyordu. Bedirhan ve Nazlıcan bir trafik kazası geçirmişlerdi. Haberi aldığımında nasıl gittiğimi bilmeden hastaneye vardım. Kimseler tek bir söz söylemiyordu. Kederli yüzlerden anlıyordum ki, kazanın elim bir sonucu vardı. Bir an hastanedeki her beyaz, ölümü hatırlatmaya başlamıştı. Arkadaşlarımla kefeneye sarılmış bedenleri imge imge beynime saldırıyordu. Korkuyordum. Dudaklardan dökülecek her kelimededen korkuyordum. Kulaklarım sağırlığı hiç bu kadar arzulamamıştı. Kaçmak... Keşke kaçınca duyacaklarım yaşanmamış sayılıydı. Nazlıcan! Bedirhan! Ölürseniz küserim, haberiniz olsun! Bir daha konuşmam...

Ölmemişlerdi; ama Nazlıcan ayağının tekini kazaya kurban vermişti. En kötüye hazırlanan bedenim, teselli armağanı ile harabeye dönmüştü. Sanki kader, "Sevin, acılanma! Bak, ölmediler!" diye kafa buluyordu benimle. Evet! Belki ölüm, sadık kalmamıştı randevusuna ama; hüznü koynumuza zalimce bırakıp gitmişti.

Zor zamanlardı. Geçmesi de zaman alacaktı. Biliyordum. Bilmediğim şeyse, kötü haberi Bedirhan'a benim verecek olmamdı. İkisinin de en iyi arkadaşı olduğumdan dolayı öyle uygun görülmüştü. Bedirhan kazayı hafif sıyrıklarla atlatmıştı; ama Nazlıcan'ı duyduğunda benden daha çok yıkılacağı muhakkaktı. O lanet araba, onun kontrolündeydi çünkü.

Bedirhan'a hakikati anlattığımda, o da sanki benim gibi, bir geçitte sırtından vuruldu. Omuzdan kayan bir tüfek misali usulca titredi ve iki yana düştü kolları. Hüzün bir ısırğan otu gibi sarmıştı her yanımızı. Devrilmiş bir ağaçtı, ay ışığında gölgemiz. Uzanıp bir damla yaş ile sarılsak birbirimize, göğsümüzü çatlatırdı nabzımızın tükenmiş sesi...

Nazlıcan uyanmıştı. Hastane odasında yanına kimseleri istemeden bir başına ağlıyordu. Ben de bir müddet rahatsız etmedim. Giden uzvuna ağlaması hakkıdır diye düşündüm. Daha sonra yanına vardığımda biraz kızgın, biraz üzgündü. "Geçmiş olsun" ve "Hoş geldin" gibi muhabbetler üzerimizdeki kasvetli havayı dağıtmayınca Nazlıcan'ın bacaklarını kapatan örtüyü hafifçe kaldırdım. Çok kısa bir süre kesik bacağıma bakmıştım ki, Nazlıcan öfkeyle "Yapma!" diyerek, bana nefret dolu gözlerle baktı. Değil Nazlıcan'da, hiç kimsede ve hiç bir zamanda nefreti bu kadar yalın görmemişim. Biraz ürkmeme rağmen başlattığım eylemi neticelendirmek için hafif güleç bir ifadeyle, "Merak etme, fazla kesmemişler; bunun da çakmasını yapıyorlar", dedim. Nazlıcan, donacak derecede üşüyen birinin sıcağa sızlanmasını andırırçasına gülümsedi. Hemen ardından "Geri zekâlı!" diyerek, kendince iltifatta bulundu.

Ayağından konuşmaya başlayınca, açıldı Nazlıcan. Korkularından, kaybettiklerinden, hayallerinden, eksik yanından bahsetmeye başladı. Göğsüne sığdırmaya çalıştığı kelimeler o kadar fazlaydı ki, onlar söz olunca, bedeni hafifliyordu adeta; Nazlıcan kendi oluyordu. Akli bir hayli karışıktı. Olmadık şeyler söylüyordu. Evleneceğinden bile şüpheye düşmüştü mesela. “Bedirhan'ın ailesi öteden beri evlenmemize karşıydı. Şimdi...” diyordu, “Şimdi bir bahaneleri de oldu!”

Gelecek, Nazlıcan için korkularından daha merhametliydi. Bedirhan'ın ailesi Nazlıcan'ı reddetmek bir yana, onu Bedirhan'dan da çok kabullendiler. Daha doğrusu, böyle davranmak zorundaydılar; çünkü Bedirhan ve Nazlıcan nazarlarda uzun zaman önce evlenmişlerdi. Kazadan sonra yaşanacak bir ayrılık, hem Bedirhan için hem de kendileri için ciddi bir imaj sorunu yaratacaktı. Neyse ki toplum, engellilerle evliliği yadırgadığı kadar, engelli eşi / gelini yüzüstü bırakmayı da yadırgıyordu. İronik bir durum olsa da, bu çarpık düşünce, belki de o an için, meçhulde kalacak bir geleceğin rotasından kopmamasını sağlamıştı.

Bedirhan'ın ailesinden beklemediği ilgiyi gören Nazlıcan, sebebini anlamakta gecikmedi. Bu, onu pek de üzmemişti; ama zamanla Bedirhan'ın da aynı düşünce ile kendisine yaklaştığına inanmaya başladı. Zannı o kadar büyümüştü ki, ayrılmanın eşliğine gelmişlerdi. Bedirhan'ın dilinden dökülen kelimelerin Nazlıcan katında bir pul kadar değeri kalmamıştı. Çaresiz, soruna ben el atacaktım.

İstedim, ayrılmalarını çok istedim. "Dur!" dedim, "Ne diye aralarını buluyorsun ki? Ne diye başkalarının duygularına tercüman oluyorsun?" Duramadım ki... Ne zaman ikisinden birini boynu bükük görsem, filmlerdeki kötü karakterlerle bir oluyordum. Bu yüzden Nazlıcan'a kendimi anlatır gibi Bedirhan'ı anlattım: "Bedirhan gözlerine tutuldu, saçlarına tutuldu. Şımarık dudaklarına, öfkeli bakışlarına tutuldu. Unutmadığı geçmişine, unutamayacağı yaşanmamış geleceğine tutuldu. O senin, sana kalan her parçana tutuldu."

Sonunda, onlar erdi muradına, ben gittim geldiğim yere; göğsümde bir sevda kelebeğinin hayali ile...

Birilerinin murada ermesini, tatlı bir masalın mutlulukla son bulması olarak bilirdim. Ne yazık! Aldanmışım... Aradan birkaç ay geçmeden Nazlıcan kanıyla, canıyla kapımdaydı. Herkesten gizli kaçmıştı doğduğumuz, büyüdüğümüz şehirden. Yine yakınıyordu Bedirhan'dan yana: Bedirhan kesik bacağını görmekten kaçınmıyor; yokluğunu hissedince de hüzünleniyormuş. Bir keresinde, Nazlıcan sokak ortasında düşünce, ona bakanlarla kavgaya tutuşmuş.

Nazlıcan "Yorulдум" diyordu, "Bacağımı kapattığım örtüyü kaldırarak bana cesaret verecek senin gibi insanlara ihtiyacım varken, korkaklarla mücadele etmekten yorulдум. Evet, başkalarına ağlamaktan kendime ağlamaya fırsat bulamıyorum; ama ben kendimi normal hissetmek istiyorum. Senin yanındayken yaptığım gibi, bacağımdaki şu lanet protezi bir elbiseymişçesine çıkarıp takmak istiyorum. Dönmeyeceğim oralara artık! Gitmeyeceğim, anladın mı?"

Bu sefer karışmadım Nazlıcan'a, dokunmadım ona. Kendi ellerimle başkalarına teslim vermedim onu. Hem “Bir daha bırakma beni!” diye sayıklamasına şahitken, bunu nasıl yapabilirdim ki? Ah Nazlıcan, serin yayla çiçeğim. Daha önce nerelerdeydin sevdiğim? Benim olamayacağın zamanda, yanı başımda uyumanın ne anlamı vardı? Ellerin kadınıydın sen; seni sevmezdim ki. Arkadaşımın kadını olmuş birine sevgilim diyemezdim. Kollarını açsan da bana, sana koşamazdım. Attığım adımlardan birinde, seni ondan çaldığımı söyleyecek ağızlara denk geleceğimi bile bile

senli hayaller kuramazdım.

Nazlıcan, aldığı kararları uygulamak için bir daha dönmeyeceğim dediği şehre döndüğünde, bir yerlerde vazgeçeceğine inanmıştım; ancak bir süre sonra mahkemenin de ayrılmasına bir mani görmediğini duymuş, gerçekle yüzleşmişim. Vuslata tek engel ben kalmıştım. Ben ve benimle soluklanan çelimsiz düşüncelerim...

Nazlıcan boşandıktan sonra yadırgandı. Bu cüreti nereden bulduğunu kimseler anlayamadı. "Sakat haliyle kaç kişi evlenmek ister ki onunla?" diye, kendince üzülenler ve sevenler vardı. Kim, hangi niyetle taşırsa taşısın, böyle düşünceler Nazlıcan'ın kulağına çalındıkça, yaşama arzusu bir mum misali tükeniyordu. İçine attığı her hüznün tohumu, öfke ağacı olarak filizleniyordu.

Nazlıcan hakkında olumsuz haberler aldıkça, duygularım, belki de yanlış bildiğim doğrulara sadakatten bitap düşüyordu. Sanki aşkın ihtilali yaklaşıyordu. Aklım, barikatlar kursa da ayaklanmalara karşı; yolu yoktu. Aşkın ihtilali iktidar olacaktı! Hem hangi din, hangi kanun yasaklamıştı Nazlıcan'ı? Başkaları ihanetlerle, entrikalarla aşka koşuyorken, ben, saf ve temiz aşkımla nasıl bir zincire vurulmuşum da, kalakalmıştım yalnızlıkla(?)

Biten evliliği soğutacak kadar geçmişti zaman. Nazlıcan yeni hayatına alışmış, yeni planlar kurmuştu. Ona göre hayatındaki tek fark, bacağına arada bir ortaya çıkan protez kaynaklı yaralardı. Bunun dışında her şey, zihinde büyütülen zavallı düşüncelerdi. Bir yere daha ivedi ulaşmak, vazgeçilmez bir yetenek değildi. Dansçı ya da sporcu da değildi. Kaybedilen parçası hayatına ciddi bir yoksunluk sunmamışken, üzülmesinin, dertlenmesinin haklı bir yanı yoktu. Üstelik biri tarafından sevildiğine de emindi.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalamıştı. Nazlıcan'la aramızda adı konmamış bir ilişki başlamıştı. Tek yapmam gereken, ilişkimize bir isim vermektir. Zaten bu, kaçınılmaz bir hale gelmişti. Yalnız niyetimi Nazlıcan'dan önce Bedirhan'a açmam gerekiyordu. Aksi halde, onu sırtından vurduğumu düşünecekti. Bununla birlikte onun izni, kalbime Nazlıcan kadar huzur verecekti.

Bedirhan karşı çıktı hislerime. "Olmaz öyle şey" dedi. Fazla film izlemişim. Yanlışları benimsiyormuşum. Böyle bir şeye cüret edersem, benimle zinhar konuşmazmış... Konuşmasın! Buraya tekrar gelişimin sebebi, konuşmaktır! Onu almadan gitmeyecektim. Bir kez daha eli boş dönmeyecektim... Bu yüzden gidiyordum. Birazdan Nazlıcan'ı göreceğim diyordum. Her şeye rağmen, kadını ol diyecektim. Bedirhan geçmişte kaldı; kabul et, geleceğin olayım diyecektim. Olmadı... Gül yüzünü göremedim. Sedyeyle ambulansa taşınırken dona kaldım oracıkta. Son günlerde şikâyet ettiği yara iyileşsin diye takmamış protezi. Bu yüzden dengesini kaybedip düşmüş.

Yine ölümü hatırlatıyor beyazlar. Efsanelerin yazmadığı canavarlar var karşımda. Ağızlarından ölümlü sözler dökülüyor. Nazlıcan düşerken başını kötü çarpmış. Ellerinden geleni yapmışlar ama; ölümüne hazırlanmalıymışız.

Bedirhan hastaneye gelip hıncını benden çıkardığında, ona inandım ve hak verdim. Yaptıkları kaza, gelişimi kutlamak için gezinirken vuku bulmuş. O kaza yaşanmasaymış, düşmeye sebebiyet veren eksikliği de olmazmış Nazlıcan'ın. Her gelişim karanlığa gebeymiş. Bu şehir bana düşmanmış ve bundan sonra Bedirhan da benden şehrim kadar nefret edecekti.

Bedirhan susup önceki halim gibi bir yana kıvrılınca, ölümle terbiye edilmiş cümleler

duymamak için kaçmışım. Zaten duyduğum kelimelerden bu yana, yenilmiş ordular kadar eziktim, sahipsizdim. Sanki bir şakaydı bu, birazdan uyanacaktım. Birazdan arkadaşlarımla çılgınca konuşacaktım. Meğer ölüm sadık kalırmış randevusuna her zaman. Nazlıcan göçüp gidecekmiş yıldızlar ülkesine. Geriye sağır bir sessizlik bırakacakmış. Oy Nazlıcan, hayatımdaki tek helecan! Oy Nazlıcan, nefesimdeki heyecan!

Nazlıcan'a son bir vedaydı armağanım. Toprağın çürütmeye meylettği kalbinden onun gibi narin bir çiçek filizlenir diye, gözyaşlarımla suladım mezarını. Şimdi gidiyorum... Üç kişi doğduğumuz bu şehirde, istesek de üç kişi olamayız artık. Nazlıcan'sız sokaklarda attığım her adımda, nazenin bir kelebek ölüsünü çiğniyor gibiyim. Onu fazla gören bu topraklardan bir ömür sürgün yiyorum. Elveda, bedeni eksik yüreğim. Elveda, dokunamadığım hayalim. Elveda, sevgilim diyemediğim sevdiğim. Elveda...

Not: Yusuf Hayaloğlu'nun yazdığı, Ahmet Kaya'nın seslendirdiği "Biz Üç Kişiydik" adlı şiirden / şarkıdan esinlenerek yazılmıştır. Hikayenin birçok paragrafında şiirin / şarkının sözleri aynen veya değiştirilerek kullanılmıştır.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.